

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Martinem Rybníkářem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti: **H. S. Č.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2024, č. j. 8 A 93/2023 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, č. j. MV-50161-4/SO-2023, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 9. 2. 2023, č. j. OAM-23826-52/PP-2020. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a současně mu byla podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti bylo nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná i správní orgán I. stupně pak ve svých rozhodnutích

shodně uvedly, že toto nebezpečí bylo založeno zejména na žalobcově minulém osobním kriminálním jednání, na míře jeho dosavadního aktivního zapojení v prostředí balkánského organizovaného zločinu a vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 2. 10. 2024, č. j. 8 A 93/2023 - 66, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Podle městského soudu nebylo porušeno právo žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, pokud se nemohl seznámit s obsahem utajované informace č. j. V45/2022-OAM, jelikož tento postup byl v souladu s § 17 odst. 3 správního řádu a § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace, ale musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci.

[4] Městský soud se ztotožnil s hodnocením, které zaujala žalovaná ohledně skutečností obsažených v utajovaném spisu k osobě žalobce. Uvedl, že tyto skutečnosti jsou konkrétní, aktuální a popisovaná činnost žalobce, jeho aktivity a okruh osob, s nimiž se stýká, plně odůvodňují závěr žalované, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Nejedná se přitom o názory či domněnky zpracovatele, neboť v utajovaných podkladech je obsažen popis zdroje získaných informací. Dále městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 7 Azs 100/2023 - 21, a uvedl, že jeho závěry lze aplikovat na projednávanou věc. Riziko narušení veřejného pořádku ze strany žalobce je dle městského soudu konkrétní, z poskytnutých informací vyplývá a nelze jej bagatelizovat.

[5] Za bezvýznamnou městský soud nepovažoval ani trestní minulost žalobce. Uvedl, že ačkoliv se poslední skutek odehrál v roce 2015, nelze přehlédnout závažnost, a především charakter jednání žalobce. Vedle majetkové trestné činnosti šlo o dva případy násilí, resp. Jeho pohružky, kterých se žalobce dopustil se zbraní v ruce. Takové jednání nelze dle názoru městského soudu akceptovat a je dokladem toho, že se žalobce plně neintegroval do společnosti.

[6] K otázce zásahu správních rozhodnutí do soukromého života žalobce městský soud nejprve zrekapituloval zjištění správních orgánů. Uvedl, že žalobce je ženatý s občankou České republiky, ta má však trvalé bydliště na adrese svých rodičů, nikoliv s žalobcem a již několikrát podala žádost o rozvod, kterou později vždy vzala zpět. Na území České republiky také žije žalobcův zletilý syn, žalobce však není zapsán jako otec v jeho rodném listě a syn není na žalobci nijak závislý. Žalobce není zaměstnán a nemá živnostenské oprávnění. Dle vyjádření jeho manželky nemůže „*kvůli dokladům*“ pracovat a podporuje ho jeho rodina. Ona sama má dvě zaměstnání, a na žalobci proto není závislá.

[7] Z uvedených skutečností městský soud dospěl k závěru, že žalobce nemá na území České republiky vytvořeny tak silné vazby, aby výkon rozhodnutí žalované byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

pokračování

[8] Městský soud se dále věnoval také zdravotnímu stavu žalobce. Konstatoval, že ačkoliv jeho zdravotní stav není příznivý, nebylo zjištěno, že by si nemohl zajistit své základní potřeby a byl závislý na péči jiné osoby, což ostatně žalobce ani netvrdil.

[9] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný, jelikož má za to, že v jeho případě byly splněny podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, a proto měly správní orgány jeho žádosti vyhovět. Pokud tedy městský soud jejich zamítavá rozhodnutí nezrušil, učinil tak v rozporu se zákonem.

[11] Městský soud podle stěžovatele pouze zopakoval veškeré argumenty správního orgánu I. stupně, pokud jde o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S tímto závěrem přitom stěžovatel nesouhlasí a argumentaci správních orgánů i městského soudu považuje za nesprávnou a nepodloženou. Rozhodnutí, kterým se žádost o neudělení přechodného pobytu z bezpečnostních důvodů zamítá, by podle stěžovatele mělo být odůvodněno takovým způsobem, aby byly jeho důvody srozumitelné nejen pro orgány rozhodující o případných opravných prostředcích proti takovému rozhodnutí, ale i pro samotného žadatele, a ten se tak mohl k těmto důvodům vyjádřit a případně proti nim uplatnit své námitky.

[12] Pochybení městského soudu i správních orgánů dle stěžovatele spočívá v tom, že v odůvodnění napadeného rozsudku ani v obou správních rozhodnutích nebyly uvedeny podstatné důvody rozhodnutí „*ohledně vysvětlení pojmu „obrožení bezpečnosti státu a veřejného pořádku“*“. Informace, které městský soud i správní orgány uvedly, jsou podle stěžovatele nejasné a neurčité. V této souvislosti pak odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je správní orgán (případně soud) povinen účastníkovi sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Rozsudek městského soudu ani rozhodnutí správních orgánů dle stěžovatele tento požadavek nesplňují. Konkrétně stěžovatel namítá, že v odůvodnění „*napadeného rozhodnutí*“ není vysvětleno, jaké jeho konkrétní jednání vzbuzuje obavu, že by mohl narušit bezpečnost státu či veřejný pořádek, a z čeho je tato obava dovozována.

[13] Stěžovatel dále uvádí, že odkaz správních orgánů na jeho dřívější odsouzení nemůže být podle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení přechodného pobytu a zmínka, že se stýká s osobami blízkými či přímo aktivními v kriminálním prostředí, nesvědčí o tom, že by narušení veřejného pořádku hrozilo právě od žalobce. Osoby blízké kriminálnímu prostředí tuto skutečnost většinou veřejně neprezentují, takže osoby, které se s nimi stýkají, nemohou vědět, že se tyto osoby v kriminálním prostředí pohybují. Zamítnutí jeho žádosti z tohoto důvodu tedy stěžovatel považuje za nesprávné a nespravedlivé.

[14] Z rozsudku městského soudu i rozhodnutí správních orgánů dle stěžovatele vyplývá, že se předmětná informace odvozuje z jeho údajné trestné činnosti. V této souvislosti pak stěžovatel namítá, že pokud by byl podezřelý z nějaké trestné činnosti, pak by proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Skutečnost, že proti stěžovateli nebylo

doposud žádné trestní stíhání zahájeno, svědčí podle něj o tom, že neexistují důkazy, které by prokazovaly, že se v současné době dopouští trestné činnosti. Správní orgány proto měly dle názoru stěžovatele s ohledem na presumpci neviny vycházet z toho, že se „žádného závadového jednání vykazujícího znaky trestného činu nedopustil“. O tom ostatně podle stěžovatele svědčí i skutečnost, že mu byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena povinnost vycestovat do 35 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí z území České republiky. Pokud by totiž policejní orgán měl informace, že se stěžovatel dopouští trestné činnosti, nedopustil by, aby stěžovatel opustil Českou republiku, a vyhnul se tak trestnímu stíhání.

[15] Stěžovatel rovněž namítá, že v jeho případě nebyla splněna podmínka podle § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aby rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti bylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. V této souvislosti pak uvádí, že v České republice žije jeho manželka a syn, a zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je proto v případě stěžovatele v rozporu se zájmem na slučování rodin a výrazným způsobem narušilo jeho soukromý a rodinný život. Městský soud i správní orgány podle stěžovatele při posuzování přiměřenosti zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu pochybily, pokud neučinily vše pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav, na základě kterého by mohlo být ve věci objektivně a spravedlivě rozhodnuto.

[16] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že námitky stěžovatele jsou obdobné těm, které uplatňoval v řízení před městským soudem, a proto odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozsudek městského soudu. Dále žalovaná uvádí, že zjištění týkající se stěžovatele jsou obsažena v utajované části spisu, což umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, a také § 169m zákona o pobytu cizinců. Požadavek stěžovatele, aby mu byla utajovaná informace podrobně popsána, je v rozporu s ochranou veřejného zájmu. Stěžovateli bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout důkazy k jejich zpochybnění. Dne 16. 11. 2022 se stěžovatel seznámil se správním spisem, jehož součástí byl také úřední záznam, který obsahuje typové fráze o podstatě utajované informace, do protokolu však uvedl, že se vyjádřit nechce. Podle žalované pro zamítnutí žádosti stěžovatele postačila existence důvodného nebezpečí, nebylo nutné, aby již konkrétně vyvíjel činnost proti zájmům České republiky.

[17] Pokud jde o námitku nepřiměřenosti zamítnutí stěžovatelovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu, žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí stěžovateli nezakazuje kontakt s jeho rodinou. Dále uvádí, že stěžovatel nedoložil žádné doklady o nepříznivosti jeho zdravotního stavu, a kromě oddacího listu ani žádný důkaz o soužití s manželkou či jeho kvalitě. Ve své výpovědi uvedl, že je závislý na gamblerství, bere antidepresiva, u známých má dluhy a s manželkou děti nemá. Vztah s uváděným dospělým synem ani jejich vzájemnou citovou vazbu stěžovatel nijak nespecifikoval, pouze uvedl, že si se synem někdy volá. Stěžovatel strávil většinu svého života v Kosovu, je v produktivním věku, a proto neexistuje podle žalované žádná vážnější překážka, aby se opět integroval v prostředí svého domovského státu.

[18] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou

pokračování

(§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[21] Městský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami i s argumentací stěžovatele a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 44 až 62 napadeného rozsudku).

[22] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že městský soud pouze zopakoval argumenty správního orgánu I. stupně. Je sice pravdou, že městský soud v napadeném rozsudku v odstavcích 35 až 41 poměrně obsáhle rekapituluje obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v dalších odstavcích však uvádí i vlastní posouzení věci. Pouhá skutečnost, že městský soud dospěl ke stejným závěrům a použil obdobné argumenty jako správní orgány, pak nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to tím spíše, pokud stěžovatel v žalobě fakticky pouze zkopíroval dřívější námitky, které uplatnil již v odvolání v rámci správního řízení, aniž by jakkoliv reagoval na jejich vypořádání žalovanou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 3 Afs 222/2022 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[23] Důvodnou zdejší soud neshledal ani námitku, že městský soud ani správní orgány stěžovateli nesdělily podstatné důvody svých rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47, č. 4328/2022 Sb. NSS, na který v kasační stížnosti odkazoval i stěžovatel, vyplývá, že v případě, kdy je rozhodnutí správního orgánu založeno na utajovaných informacích, je tento orgán povinen účastníku řízení „sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (roz. skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají“, a seznámit jej tak s podstatou důvodů svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že je nutné rozlišovat mezi skutkovými okolnostmi a právním hodnocením věci. V případě řešeném rozsudkem č. j. 10 Azs 438/2021 - 47 tedy například nepostačovalo, že správní orgán tehdejšímu stěžovateli sdělil, že „z utajovaných písemností vyplývá, že jeho pobyt „za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky není v jejím zájmu, a to vzhledem ke skutečností a rizikům popsáným v těchto podkladech“, neboť se fakticky jednalo o pouhou parafrázi znění zákona. V nynější věci však taková situace nenastala.

[24] Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že riziko závažného narušení veřejného pořádku stěžovatelem, „je založeno zejména na jeho minulém osobním kriminálním jednání (pravomocná odsouzení za trestnou činnost a šetření dalších státních orgánů týkající se potenciálně kriminálně závadového jednání), na míře jeho dosavadního aktivního zapojení v prostředí balkánského organizovaného zločinu a vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí“. Totéž ve svém rozhodnutí zopakovala žalovaná a rovněž městský soud, který také uvedenou pasáž rozhodnutí správního orgánu I. stupně citoval.

[25] V této souvislosti zdejší soud podotýká, že s ohledem na specifické postavení správních soudů v rámci přezkumu rozhodnutí, jejichž podkladem byla utajovaná informace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020 – 46; a ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Azs 16/2022 – 36), se všichni členové rozhodujícího senátu rovněž seznámili s obsahem utajované informace. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že skutečnosti v ní uvedené odpovídají jejich obecnému popisu ve správních rozhodnutích, zároveň jsou dostatečně konkrétní, věrohodné (pocházejí z ověřených zdrojů), přesvědčivé a relevantní pro závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tato informace totiž jasně a zřetelně popisuje konkrétní jednání stěžovatele a dalších osob, které je vymezeno věcně i časově.

[26] Pokud má stěžovatel za to, že informace sdělené městským soudem a správními orgány jsou nejasné a neurčité, pak Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel má právo být informován pouze v „obecné rovině“. Jistá míra nejasnosti či neurčitosti sdělených informací je proto předpokládána. Naopak příliš konkrétní popis informací obsažených v utajovaném spise by byl v rozporu s účelem jejich utajení. Smyslem povinnosti seznámit účastníka s *podstatou důvodů* rozhodnutí je, aby proti nim mohl případně uplatnit své námitky, což stěžovatel v nyní projednávané věci učinil (viz odstavce [13] a [14] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány i městský soud splnily svou povinnost stěžovateli v obecné rovině sdělit, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají, a informovat jej tak o *podstatě důvodů* svých rozhodnutí.

[27] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[28] Pokud jde o zbylé námitky stěžovatele, ty pouze kopírují žalobní argumentaci, která byla rovněž pouze opakováním argumentace ze správního řízení a kterou již přezkoumatelným způsobem vypořádal městský soud, na což stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje. Tyto námitky tedy fakticky nesměřují proti napadenému rozsudku, ale proti jinému rozhodnutí. Nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou proto nepřipustné (k tomu srov. například usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, nebo ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019 – 26). Nejvyšší správní soud se jimi proto dále nezabýval.

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží.

pokračování

Žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. března 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu